

i det sidste Aarhundrede har den sammen med de fri Forfatninger fundet Vej til Europas Fastland. I England, hvor denne Institution altsaa har bestaaet i Aarhundreder som Mønster for alle de andre Lande med Nævninger, ere Nævningerne imidlertid ingenlunde fremgaaede ved Valg af den almindelige Valgret. De udpeges af Sheriffen. Sheriffen er en høj Politiebedsmand. Det er et Slags Æreshverv, og hvert Aar udnævnes Sheriffen for hvert Grevskab af Kongen efter Indstilling af Ministre og Dommere, og Hvervet gaar paa Omgang blandt Godsejerne. Det er altsaa i høj Grad, hvad man, hvis man anlagde det Synspunkt i England, kunde kalde „Overklasseudtagelse“. Naturligvis staa Sheriffen ikke frit. Han arbejder paa et Grundlag, som er tilvejebragt i første Række ved Kirkeværger og Fattigforstandere og i anden Række ved Fredsdommere. Men det endelige, afgørende Præg sætter Sheriffen paa Udpegningen, og Fredsdommeren er for øvrigt ogsaa en Myndighed, der udnævnes af Kronen. Hvis man derfor med nogen Ret kunde kalde de Nævninger, som man foreslaar at indføre her i Landet, for Overklassenævninger, maatte Nævningerne i England i langt højere Grad være Overklassenævninger, de Nævninger, der ere Mønstret for hele denne Institution, og som man freder om i England som en Institution, der anerkendes og vurderes af alle, og som man ikke fra nogen Side, mig bekendt, har ytret Misfornøjelse med, i alt Fald ikke en Misfornøjelse, som har givet sig Udtryk i Lovgivningen. Endda kommer der hertil, at for at blive Nævning maa man i England betale en vis Skat. Og England er dog nu væsentlig et demokratisk styret Land, selv om man ogsaa kan sige, at denne demokratiske Styrelse først skriver sig fra en nyere Dato.

Men lad os saa se paa andre demokratiske Lande. Jeg skal da først i Forbigaaende nævne for Dem en Stat som Belgien. Der foregaar Nævningernes Udtagelse paa en Maade, der er lige saa konservativ som i England. Der spiller ogsaa Dommeren en stor Rolle ved Udtagelsen. Det skal jeg imidlertid ikke dvæle ved. Jeg skal blot lidt nærmere omtale, hvorledes Nævningerne udtages i De forenede Stater og i Frankrig.

De forenede Stater ere jo et af Verdens ældste demokratiske Lande. Det er altsaa der en given Ting, at alt, hvad der i en demokratisk Stat bør formes ved almindelig Valgret, ogsaa er formet saaledes

der. Baade Lovgivningsmagten og den udøvende Magt fremgaa paa den Maade. Men hvorledes vælge de nu deres Nævninger? Det gaar til paa den Maade, at de udtages ved Lodtrækning blandt mindst 300 Personer — det gælder Nævningerne i De forenede Staters egne Sager —, og disse 300 Personer vælges af Sekretæren ved den paagældende Ret og af en af sammes Dommer valgt Kommissær, der er bekendt som Medlem af det vigtigste politiske Parti i Retskredsen, som staa i Modsætning til det Parti, hvortil Sekretæren hører. Sekretæren og Kommissæren vælger hver Halvdelen af Nævningerne uden at tage Hensyn til Partistilling. Der lægges altsaa Vægt paa, at de to Personer, der udpege disse Nævninger, skulle høre til forskellige Partier, men der er ikke Tale om her, at de fremgaa af almindelig Valgret undtagen i samme Forstand, i hvilken man kan sige, at i demokratiske Stater til syvende og sidst alt fremgaar af almindelig Valgret, idet Regeringen, Administrationen, ogsaa er baaren frem af den almindelige Valgret. Men man vil altsaa se, at hvis man vil kalde de Nævninger, som vi anbefale Dem at indføre, for Overklassenævninger, vil denne Betegnelse med endnu større Ret kunne anvendes paa De forenede Staters Nævninger, hvor denne Ordning har bestaaet i omtrent 30 Aar og er indført, efter at De forenede Stater have været en demokratisk Stat i henved et Aarhundrede.

I Frankrig er Nævningeuttagelsen ordnet ved en Lov af 1872. Jeg vil bemærke, at allerede i 1848, da Republikken kom, blev der givet en Lov om, hvorledes Nævningerne skulde vælges. Det var altsaa paa et Tidspunkt, hvor den almindelige Valgret var i fuldeste Flor, og da bestemte man, at de skulde vælge dem ved en Kommission, sammensat af valgte Repræsentanter for Kommuneraadene og af Fredsdommerne, hvilke sidste ere valgte af Regeringen. Det forandrede under Kejserdømmet. Man fik da en mere konservativ Ordning. Men under Republikken har man atter faaet en mere demokratisk Ordning ved en Lov af 21. November 1872. Ordningen er noget forskellig udenfor Paris og i Paris. Ordningen udenfor Paris er Hovedsagen, og den skal jeg derfor dvæle noget ved. Udenfor Paris er der to Kommissioner, der udtage Nævningerne, den ene er den forberedende Kommission, der i nogle Kommuner, nemlig de, der bestaa af flere Kantoner, er sammensat af Fredsdommeren som Formand, hans to